

1

UNA PESTE ALTA, MIE NU-MI PLACE ȘCOALA, LUCRU care ar putea fi considerat drept unul dintre factorii care ne-au făcut să ne încurcăm cu tipul ăsta bătrân pe care l-am poreclit Porcarul. De fapt, urăsc școala, dar pe de altă parte, eu urăsc totul.

Când am început să merg la liceul Franklin, uram deja școala cu patimă. În clasa a noua am urât-o atât de mult, încât lumea îmi spunea Bombardierul Budei. Alți copii au ajuns să fie aleși președinți ai activităților școlare și secretari ai clasei și căpitani ai grupului de laborator, dar eu am fost ales Bombardierul Budei. Mi-au pus numele ăsta pentru că obișnuiam să detonez bombe în baie. Am detonat douăzeci și trei de bombe, până când am simțit că nu mai vreau să fac asta.

Motivul pentru care n-am fost prins niciodată este acela că obișnuiam să iau o cutie de tablă (i se zice petardă, dacă nu știai) și să presez o bucată de argilă în jurul ei în așa fel încât să poată susține o lumânare atașată fitilului. O lumânare din aia subțire folosită la zilele de naștere. Apoi o aprindeam și dura cam opt minute până să se aprindă fitilul. Bombele le plasam întotdeauna în veceul băieților de la etajul întâi, chiar în spatele uneia dintre chestiile alea de porțelan alb care nu pot fi pomenite, unde nimeni nu le putea vedea. Apoi plecam la ora următoare. Auzeam explozia indiferent unde eram în clădire.

Dacă se întâmpla să mă iau cu altele, ajungeam să uit că aprinsesem bomba, astfel încât explozia mă surprindea și pe mine. Bine, niciodată nu eram atât de surprins ca bieții băieți care erau în veceul de la etajul întâi, unde trăgeau pe șestache o țigară, pentru că veceul băieților era chiar lângă biroul directorului și o întreagă trupă de agenți gestapo dădea buzna înăuntru și îi învinuia pe ei. Bineînțeles că nu ei o făcuseră, dar e destul de greu să te declari nevinovat când ești prins cu plămânii plini de fum dens și plăcut de țigară. Când directorul te

prinde că fumezi, poate fi cu adevărat periculos pentru sănătate. Eu unul fumez țigări cu filtrul împins înăuntru.

După ce mi-a trecut pasiunea pentru bombe, am devenit organizatorul unei super colosale rostogoliri de fructe. Puteai să faci asta doar în zilele de miercuri, pentru că aceea era singura zi în care se vindeau mere vechi la cantină. Mere bolnave, stafidite, antice. Portocalele vechi le vindeau vinerea, dar nu erau la fel de bune, pentru că nu prea fac zgomot când le rostogolești. Dar miercurea, când știam că la una dintre clase va veni un profesor suplinitor, obișnuiam să răspândesc vorba la prânz și atunci toți puștii din clasa aia cumpărau merele astea sfrijite. Apoi le duceam în clasă și așteptam momentul potrivit – gen când suplinitorul scria pe tablă. Cu toate că nu puteai să-ți pui baza pe faptul că un suplinitor o să scrie pe tablă, pentru că de obicei îți spunea să faci studiu individual, astfel încât el să nu trebuiască să facă nimic, doar să stea la catedră și să citească *The New York Times*. Dar se putea întâmpla ca suplinitorul să fie ușor retardat, așa că alegem momentul potrivit și-mi dregem destul de zgomotos vocea – semnalul pentru ceilalți

să pregătească merele. Apoi scoteam strănutul ăsta prefăcut care însemna că merele trebuie apropiate de podea. Când fluieram, era semnalul pentru rostogolire. Ați auzit vreodată o turmă de bizoni în goană? Treizeci și patru de mere sfrijite, stafidite care se rostogolesc de-a lungul spațiilor dintre bănci sună exact ca o turmă de bizoni în goană.

Toate rostogolirile de fructe au fost un succes, cu excepția celei când la ora de științe naturale am avut ca suplinitor un poștaș pensionat. Ar fi trebuit să studiem lămpile incandescente, dar el a petrecut ora povestindu-ne despre timbrele aniversare. Era atât de încântat de vremurile de la O.P., încât n-am avut inimă să dau semnalele, iar copiii s-au supărat nițel pentru că s-au pricopsit cu merele vechi.

Dar acum că sunt într-a zecea, am renunțat la chestiile astea copilărești. Singurul lucru cu vagă tentă infracțională pe care îl mai fac acum este să scriu pe bănci. Gen, chiar în momentul ăsta îmi vine să scriu pe masa asta drăguță, lustruită și, din moment ce Greiere e în celălalt capăt al bibliotecii ca să-i arate vreunui aragaz cu patru ochi cum să folosească enciclopediile, am s-o fac.

AJUTĂ-MĂ!!!
O NENOROCITĂ ^{DE} PRO ă
DE ȘTIINȚE ^{mi-a dat}
o pastilă
să mă transforme într-o

Acum că m-am exprimat artistic, am putea la fel de bine să lămurim și chestia cu înjuratul.

La început m-a enervat nițel, din moment ce eu am fost cel care a sugerat să scriem chestia asta, pentru că de când a murit Porcarul, n-am mai putut să suport nefericirea care se citea pe fața lui Lorraine. Semăna puțin cu un Saint Bernard care tocmai și-a pierdut butoiașul, dar pentru că a acceptat să lucreze la asta, a prins

un pic de viață și a devenit mai dornică să se exprime. Una dintre părerile ei e că n-ar trebui să înjur.

— Nu într-o narațiune comemorativă!

— Hai să fim serioși, toată lumea înjură, i-am spus.

Până la urmă a zis că am voie să înjur doar dacă e absolut necesar, în felul ăsta: @#\$. Nu-i o idee atât de rea, pentru că @#\$% lasă loc imaginației și majoritatea oamenilor au o imaginație mai bolnavă decât a mea. Așa că m-am gândit să scriu gen @#\$% dacă va fi o înjurătură ușoară – genul pe care le auzi în filme, când toată lumea se face că e agresată moral, dar de fapt are parte de cel mai palpitant moment al vieții. Dacă va fi o înjurătură revoltătoare, voi pune un trei în fața ei – gen 3@#\$% – și atunci veți ști că e cea mai grosolană înjurătură care vă poate trece prin minte.

Acum ar trebui să explic de ce-i spunem Greiere domnișoarei Reillen. Așa cum v-am mai spus, ea e bibliotecara liceului și ne lasă să batem chestia asta la mașina ei silențioasă de scris, care nu e silențioasă deloc. Dar nu-s mulți copii la studiu individual plictisitor, pentru că majoritatea chiulesc, iar celorlalți li se

dă drumul devreme, pentru că școala noastră e supraaglomerată. Doar puștii ca Lorraine și ca mine avem parte de studiu individual plictisitor, pentru că trebuie să așteptăm să înceapă o oră și mai plictisitoare, numită Probleme în Democrația Americană. Și dacă vi se pare că a avea Probleme în Democrația Americană e o modalitate distractivă de a încheia ziua, atunci aveți nevoie de o cămașă de forță super strâmtă.

În fine, domnișoara Reillen e un pic cam grasă, dar asta nu o împiedică să poarte fustele astea strâmte care îi fac ștrampii de nailon să se frece unul de celălalt când merge și să scoată sunetul ăsta scââârțâitor. Țasta-i motivul pentru care copiii îi zic Greiere. Dacă ar fi predat tâmplărie sau sport, nimeni nu s-ar fi prins că face zgomotul ăla – dar ea e bibliotecară și acolo e atât de liniște, încât i se aude fiecare mișcare.

Lorraine moare de nerăbdare să pună mâna pe mașina de scris, așa că am s-o las, înainte să facă un atac de cord.